

Μας το λένε διαρκώς. Η εποχή μας είναι ζόρικη και έχει «απαιτήσεις». Κανείς όμως δεν μιλάει για το ποιες είναι αυτές οι «απαιτήσεις», ποιος τις διαμορφώνει ως απαιτήσεις, ως ανάγκες και οράματα όλων μας και ποιος κατ' επέκταση κερδίζει από αυτές. Αυτή η επιτηδευμένη αφαίρεση, αυτή η επίπλαστη κατασκευή των αναγκών μας, ορίζει τις ζωές μας, ορίζει τον ιστορικό χρόνο που ζούμε. Οι ανάγκες μας διαμορφώνονται μέσα στο ασφυκτικό πλαίσιο κοινωνικών σχέσεων που ορίζονται από την εξουσία και την εκμετάλλευση, σχέσεων που υπάγονται στην περίφημη «ανάπτυξη» της Αγοράς, την υποτίμηση μεγάλων κοινωνικών κομματιών, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον αδιάκοπο κύκλο υπερπαραγωγής και υπερκατανάλωσης εμπορευμάτων, το βάθεμα των κοινωνικών διαχωρισμών με βάση το φύλο και την καταγωγή του καθενός/μίας. Για να διαιωνιστεί αυτός ο κόσμος, εκπαιδευόμαστε στο να εξαρτόμαστε από αυτόν, να μην μπορούμε να προχωρήσουμε στις ζωές μας αν δεν συντονιστούμε με την λογική του, αν δεν υπακούσουμε στις «απαιτήσεις της εποχής», αν δεν αποδεχτούμε τα φτηνά ανταλλάγματα-υποκατάστατα που μας δίνει.

Από τις γιορτές της δημοκρατίας...

φόρα τα καλά σου ρούχα του «κυρίαρχου λαού»

και έλα να ψηφίσεις...

Έτσι λοιπόν, όπως πριν λίγα χρόνια «απαίτηση της εποχής» ήταν το να «βάλουμε πλάτη για την ανόρθωση της εθνικής οικονομίας» και η αποδοχή των μνημονιακών μεταρρυθμίσεων, τώρα, με δόλωμα την «επανεκκίνηση της οικονομίας», το σύνθημα όλων των κομμάτων είναι επιστροφή στην ανάπτυξη-επιστροφή στην κανονικότητα. Οι εκλογές που έρχονται (και αυτές που προηγήθηκαν τον Μάιο), πέρα από τα αριστερά προσχήματα «ευαισθησίας» και δεξιά κηρύγματα πυγμής, ξαναζωντάνεψαν εκείνο το γελοίο φάντασμα που εμφανίζεται μια φορά στα 4 χρόνια: τον «κυρίαρχο λαό». Ένα φάντασμα που δεν μπορεί να τρομάξει κανέναν. Σε αυτές τις εκλογές, τα ψευδοδιλήματα δίνουν και παίρνουν: από την μία οι αριστερές επικλήσεις μια ξεφτιλισμένης επιδοματικής πολιτικής και «φιλεργατικών» ξεροκόμματος και από την άλλη η γνωστή επάρατος δεξιά που αδιαφορεί για τα προσχήματα και αναμασάει τα γνώριμα περί επενδύσεων, παραγωγικότητας, ασφάλειας κτλ. Δεν πρόκειται για δύο κόσμους που συγκρούονται, αλλά για δύο διαφορετικές όψεις συγκεκριμένων και κοινών κυριαρχικών πολιτικών και στρατηγικών. Το παλιό αναρχικό σύνθημα το λέει απλά και όμορφα: ίδια είναι τα αφεντικά, δεξιά και αριστερά!

Το σύνθημα όλων των κομμάτων **«επιστροφή στην ανάπτυξη = επιστροφή στην κανονικότητα»** προϋποθέτει αφενός την κοινωνική αποδοχή και νομιμοποίηση των «αναπτυξιακών πολιτικών» με όρους επιταχυσμένης λεηλασίας εργασιακών σχέσεων, τόπων και περιβάλλοντος. Και αφετέρου προσπατεί την απόλυτη αορατότητα ενός τεράστιου κοινωνικού κομματιού ντόπιων και μεταναστών-τριων που διαβιούν στα όρια της απόλυτης ή σχετικής εξαθλίωσης. Γι' αυτά τα κοινωνικά κομμάτια, τώρα που ο φτηνός ανθρωπισμός και οι «δημοκρατικές ευαισθησίες» σφύριξαν λήξη και τα δακρύβρεχτα ρεπορτάζ των ΜΜΕ αντικαταστάθηκαν από αυτά που μιλούν για την «άνοιξη των καταναλωτών» και την «αισιοδοξία που επιστρέφει», η μόνη συστημική απάντηση είναι η αορατότητα, τα συσσίτια και «επιδοματικές πολιτικές». Και για τους μετανάστες-τριες η σκληρή καταστολή και οι συνθήκες ομηρείας σε υποδομές «φιλοξενίας» ή εκτοπισμού.

Η επίπλαστη εικόνα μιας «οικονομίας που επανεκκινεί» είναι το δόλωμα για το γενικευμένο κοινωνικό φαντασιακό της συμμετοχής σε παιχνίδια καταναλωτικού ευδαιμονισμού που κυριαρχούσαν πριν την «κρίση». Είναι το δόλωμα για ένα νέο **«Ησυχία-Τάξη-Κατανάλωση»!** Επειδή όμως τα υποκατάστατα ποτέ δεν φτιάχνονται για όλους/ες, όσοι δεν θα μπορέσουν να ταιμπήσουν το δόλωμα θα πρέπει να αρκεστούν στο «δουλίτσα να υπάρχει» (έστω και κακοπληρωμένη, ελαστική και ντεμί μαύρη), σε ψευτοεπιδόματα-φιλανθρωπίες, σε μια γνωστή «υπομονή» και μια γνωστή «ελπίδα» πως κάτι καλύτερο θα τους προσφερθεί. Όσοι και όσες δεν θελήσουν να ταιμπήσουν το δόλωμα, όσες/οι θελήσουν να αντισταθούν στην καθημερινή λεηλασία θα δεχτούν τα «φιλικά» χτυπήματα της καταστολής, θα υποδεικτούν ως φορείς ανομίας και οπισθοδρόμησης...

Δεν θα απολαύσουμε λοιπόν αυτήν την δημοκρατική εκλογοπανήγυρη, **δεν θα πειστούμε από τα διλήμματα που μας θέτουν τα κόμματα και τα αφεντικά μας**, δεν θα διαπραγματευτούμε τα «ποσοστά» που επιθυμούμε να μας ποδοπατήσουν. Την Κυριακή δεν θα ξυπνήσουμε ούτε θα κοιμηθούμε ως «κυρίαρχος λαός». Η αποχή από τις κάλπες δεν είναι μια μεμονωμένη και ευκαιριακή επιλογή που περιορίζεται στην Κυριακή της εκλογοπανήγυρης. Αποτελεί θέση που δεν αμφισβητείται και δεν είναι εργαλείο τακτικισμού ή «διαμαρτυρίας». Είναι μια συνολική επιλογή επανοικειοποίησης της κλεμμένης μας ζωής. Από τη ρήξη και τη σύγκρουση με την κρατική-καπιταλιστική βαρβαρότητα μέχρι την αυτοοργάνωση των αντιστάσεων και της καθημερινής μας ζωής και τη δημιουργία κοινοτήτων αγώνα και αλληλεγγύης για έναν κόσμο χωρίς εξουσία. Μόνο η σύγκρουση ανοίγει περάσματα, μόνο στον δρόμο μπορούν να ανασάνουν οι επιθυμίες και οι ανάγκες μας.

**ως τις γιορτές της κατανάλωσης
τις λευκές νύχτες δημάρχων και εμπόρων**

φόρα το κενό σου βλέμμα

και έλα να ψωνίσεις...

Αν η φαρσοκωμωδία με τον τίτλο «εκλογές 7 Ιούλη για την εθνική ανάπτυξη» είναι ένα μεγάλο έργο, υπάρχουν και μικρότερες αλλά εξίσου πετυχημένες φαρσοκωμωδίες που παίζονται σε τοπικές σκηνές. Το πανηγύρι του δήμου Ιλίου και των τοπικών εμπόρων, η «λευκή νύχτα», δεν είναι τίποτε άλλο πέρα από μια «καινοτομία» του δήμου για να μασουλάνε τα δημοτικά κονδύλια που δίνονται

αφειδώς όλοι εκείνοι οι εκλεκτοί ψηφοφόροι των τοπικών αρχόντων, η κάστα των καταστηματαρχών και του κόσμου της αγοράς στην περιοχή. Πίσω από τον «πυλώνα πολιτισμού» (όπως χαρακτηρίζει ο δήμαρχος Ζενέτος τη λευκή νύχτα) κρύβεται η ικανοποίηση του αδηφάγου κέρδους του κόσμου των εμπόρων και της τοπικής οικονομίας. Όσο περισσότερα προϊόντα καταναλωθούν εκείνη την ημέρα, τόσο περισσότερο ικανοποιημένοι θα είναι οι έμποροι, οι διαφημιστές, οι τράπεζες κλπ.

Όμως, οι «λευκές νύχτες» είναι κάτι παραπάνω από ένα πανηγυράκι εμπορευματοποίησης, κέρδους και ανταλλαγμάτων. Είναι η γιορτή που απαιτεί «πρόθυμους» και ξεθεωμένους εργατές/τριες λάστιχο και χαμογελαστούς υπηρέτες. Είναι η γιορτή που μετατρέπει το κέντρο της πόλης σε μια Ειδική Ζώνη, ένα χώρο κατακλυσμένο από εμπορεύματα και τραπεζοκαθίσματα. Μια πραγματικότητα αποξένωσης, με διάσπαρτες ατομικότητες που επικοινωνούν μονάχα μέσα από τα προϊόντα και τις «εμπειρίες» που αγοράζουν και καταναλώνουν.

Οι «λευκές νύχτες» είναι στην ουσία ένας γυαλιστερός συμβολισμός του «ησυχία-τάξη-κατανάλωση». Είναι μια συμπύκνωση, μια μικρογραφία του κόσμου της εκμετάλλευσης και των εμπορευμάτων. Οι λευκές νύχτες ρίχνουν τα φώτα τους στις γυαλιστερές βιτρίνες και τη χαζοχαρούμενη ανεμελιά της κατανάλωσης, **για να βυθιστούν σε ακόμη μεγαλύτερο σκοτάδι όλοι αυτοί και αυτές που βιώνουν τον πολιτισμό της εξαθλίωσης και της καταπίεσης**, όλοι οι «αόρατοι» αυτής της κοινωνίας, όλοι οι περιττοί: από τους μετανάστες και τις μετανάστριες στα «στρατόπεδα φιλοξενίας» και τους «χώρους κράτησης», ως τις λίστες του ΟΑΕΔ και τις μάταιες καθημερινές μάχες επιβίωσης μεγάλων κοινωνικών κομματιών, τις ταπεινωτικές τους υποχωρήσεις στο όνομα της επιβίωσης. Κάπως έτσι εξάλλου έρχεται πάντα η «εθνική ανάπτυξη»...

Όπως και οι γιορτές της δημοκρατίας, έτσι και οι κάθε τέτοιου είδους γιορτές όπως η «λευκή νύχτα» των δημάρχων και των εμπόρων είναι ένας σαρκασμός στο πρόσωπο όλων εμάς, που βιώνουμε με τους ωμότερους τρόπους την ολομέτωπη επίθεση των αφεντικών πάνω μας. Οι «μαγικές νύχτες» στους φωτεινούς εμπορικούς πεζοδρόμους γελάνε με τη σύγχυση, το μούδιασμα και την παραίτηση, την απόσυρση των υποτελών τάξεων από τους δρόμους και τα οδοφράγματα, γελάνε με τις ζόρικες μέρες μας.

Το στοίχημα για όλους και όλες εμάς είναι να μην αποδεχτούμε να μετατρέπομαστε κάθε φορά σε λάστιχο για τις επιδιώξεις και τα κέρδη των αφεντικών. Να μην ανεχτούμε τον ρόλο του αναλώσιμου (γιατί η επιχείρηση έχει ζόρια!) και να συνδέσουμε την τύχη μας με τις ορέξεις των αφεντικών. Να μην γίνουμε συμμετοχοί-ες σε αυτό που ολοένα και με μεγαλύτερη ταχύτητα σχεδιάζεται τα τελευταία χρόνια: όχι μόνο μισθοί ξεφτίλας αλλά και εργασιακές συνθήκες γαλέρας. Να μην αφήνουμε τις γειτονιές, τις πλατείες και τα πάρκα να γίνονται πεδίο άλωσης για μικρές και μεγάλες μπίζνες (στο Ίλιον προεκλογικά αναπλάστηκαν όλες σχεδόν οι πλατείες με γνώμονα να κοπεί ζωτικός χώρος από τη δημόσια χρήση τους και να δοθούν επιπλέον τετραγωνικά για τραπεζοκαθίσματα στους παρακείμενους εμπόρους). **Καμιά συμμετοχή λοιπόν στις λευκές νύχτες.**

ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ

ΤΟΥ ΗΣΥΧΙΑ-ΤΑΞΗ-ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

Το στοίχημα για τις καταπιεσμένες/ους αυτού του κόσμου πάντα παραμένει το ίδιο: ή θα συνεχίσουμε να ζωγραφίζουμε τα ερείπιά μας με φανταχτερά χρώματα για να φαντάζουν ωραία ή θα αρνηθούμε μια και καλή τις «απαιτήσεις της εποχής».

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗΣ & ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Παρασκευή 28 Ιουνίου

// 7 μ.μ. // Πλατεία Δασκάλας (Πάριδος & Ευαγγελιστρίας) – Ίλιον ///

ΘΕΡΣΙΤΗΣ

χώρος ραδιουργίας και ανατροπής

ΝΕΣΤΟΡΟΣ Κ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ- ΙΛΙΟΝ

thersifis.espinet